

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

(ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ)

Κάποιος μοιξίκος κίνησε μία μέρα απ' το χωριό του και πήγαινε στην πολιτεία να πουλήσει ένα γαϊδάρο κ' ένα τράγο, από το λαϊκό του όποιον κεραιόταν ένα κουνούδι.

Στό δρόμο αντίμισαν τόν μοιξικό τρεις κλέφτες, κ' ό ένας απ' αυτούς ελτε στους συνηθόρους του :

- Θά του κλέψουμε τόν τράγο, χωρίς νά πάρη είδησι!
- Κι' εγώ θά του κλέψω τόν γαϊδάρο, πρόσθεσε ό δεύτερος.
- Αυτά πού λέτε δέν εινε και τόν δόμο δυσκολία, ελτε ό τρίτος. 'Εγώ θά του κλέψω τά ρούχα πού φορεί...

Ό πρώτος κλέφτης ζύγωσε σέ λίγο κρυφά τόν τράγο, του έβγαλε τόν κουνούδι, τόν έδεσε στην ουρά του γαϊδαρου και πήρε τόν ζωο κ' έφυγε.

Στό σταίημο του δρόμου, ό μοιξίκος γύρισε πίσω και, μη βλέποντας τόν τράγο, έτρεξε νά τόν ζητήση. Τότε ό δεύτερος κλέφτης πήγε κοντά στο μοιξικό και τόν ρώτησε τί γύρωσε.

Ό μοιξίκος του άπάντησε πώς του έβλεφαν τόν τράγο. —Πριν από λίγο είδα τόν τράγο σου, του άποκριθήκε ό κλέφτης. Τόν άποφάσισε ένας άνθρωπος πρós τόν δάσος. "Αν τρεξείς, μπορείς νά τόν προφτάσης.

Ό μοιξίκος έτρεξε άμέσως νά βρη τόν τράγο του κ' έμπεριεθύηκε τόν γαϊδάρο στην κλέφτη. Μά ό κλέφτης, μόλις ό μοιξίκος γύηκε μπρός απ' τά μάτια του, πήρε τόν γαϊδάρο κ' από δω πάν οι άλλοι...

Όταν ό μοιξίκος ξαναγύρισε, χωρίς τόν τράγο φυσικά, είδε με κατάπληξη, πώς έβλεπα κ' ό γαϊδάρος του κ' έξασκολούθησε κλαίγοντας τόν δρόμο του. Σε λίγο κοντά σέ μία μικρή λίμνη, αντίσπασε έναν άνθρωπο πού έκλαιγε, όπως αυτός. Ό μοιξίκος τόν λυτήηκε και τόν ρώτησε νά μάθη τί έχει και κλαίει.

Ό άγνωστος, πού δέν ήταν άλλος απ' τόν τρίτο κλέφτη, του δηγήθηκε τότε πώς τόν είχαν αναθέσει νά κουνάβησει στην πολιτεία ένα σακκούλι με χρυσάρι και πώς εκεί πού κουνάβαν κοντά στη λίμνη, τó σακκούλι γλύστηρησε κ' έπεσε μέσα στο νερό.

—Και γιατί δέν βουτήξ στο νερό νά βγάλεις τόν σακκούλι με τόν χρυσάρι; ρώτησε ό μοιξίκος.

—Φοβάμαι πολύ τόν νερό, γιατί δέν ξέρω νά κολυμπά, άποκριθήκε ό άγνωστος. Δίνο όμως είπασε χρυσά μωματα σ' αυτόν πού θά πού βγάλη τόν σακκούλι μέσα απ' τόν νερό.

Ό μοιξίκος τότε ετήγοιστήηκε και σκέφτηκε : «—Νά πού με λυτάσει ό Θεός και θέλει νά κ' άποζημιώσει για τόν χάσιμο του τράγου και του γαϊδαρου».

Έβγαλε λοιπόν τά ρούχα του και ρίχτηκε μέσα στο νερό, άλλ' όσο κ' άν έφαιε, δέν μπόρεσε νά βρη τίποτε. Όταν βγήκε απ' τη λίμνη, είδε πώς τά ρούχα του είχαν γίνει σφερά, μαζί με τόν κλέφτη!...

Κι' έτσι ό καυτός μοιξίκος γύρισε στο χωριό του, χωρίς τά ζωα του και τσιτσάος, όπως τόν γέννησε ή μάνα του...

ματικό τραγούδι, του οποίου σώζονται οι έξις στιχοί :

«**Ένα μεγάλο σύννεφο κ' ένα κομμάτι άνομα**
στους κάμπους ρίχνει τά νερά και στά βουνά τά χιόνια.
Δέν εινε χιόνια και νερά, μόν' εινε δάκρυα μαύρα
πού χένει όλος ό Μωρής για τόν φερμάνι πορθέ :
Τούχοκ, Ρωμαιοί σ' άματα, τους κλέφτες νά σκοτώσετε,
τους κλέφτες, τους άρματωλούς, τους Κολοκοτρωνάους...»

Και πραγματικά, όλη ή Πελοπόννησος είχε σπρωθεί στα όπλα κ' έτοιμαζόταν νά έλεπεθή κοντά τόν άρματωλόν.

Ό γέρο Κολοκοτρώνης άντελήθη τόν μεγάλο κίνδυνο πού διέτρεχε και προσάλεσε τους άρματωλούς σέ συμβούλιο, όπου έλαβε τόν λόγο, σκυθρωπός και μελογχολικός :

—'Ε, παιδιά, τους είπε, ό καυρός μου φαίνεται σήμερα πολύ στενός. Θα μäs βαρέσουν στα νερά, άλλω από φόβο και άλλω από φθόνο, για νά γλυτώσουν τά κεφάλια τους. Πήγαν απ' όλα τά μέρη τόν Μωρηά άνθρωπο στην Τρωαλιτσά κ' έδωσαν ύπόσχεση στο Βελή νά τόν βοηθήσουν. Λαλούν, ή γνάμιν μου εινε ή νά τραθήσουμε όλοι μαζί ή νά γίνουμε μπουλουίκια, νά προσοήσουμε στη Μάνη κ' από κει νά περάσουμε στη Ζάκυνθο. Έτσι λέω κ' έτσι πράξει νά γίνει, γιατί άλλως θά χαθούμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Τό τρίτον μέρος.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό πρίγκηφ Γεώργιος κ' ό καρπετάν Σταυρινίδης. Πώς του φάνηκε ό πρίγκηπος. Ώς πού φτάνει ή ανθρωπίνη λύπη. Η δλιθερή ιστορία τού γέρου Σκουλεούδη. Η στοικήτης τού γιατρού Σάντα. Ό πρίγκηφ Γεώργιος στ' Ανώγεια. Η μαδάρες κ' ή... γαϊδάρες! κτλ. κτλ.

Όταν κατέβηκε για πρώτη φορά ό πρίγκηφ Γεώργιος, ως 'Υπατος Άρμιστής τών Δυνάμεων στην Κρήτη, στα 1898, μεταξύ όλων τών άλλων Κρητιζών πού πήγαν νά τόν επισκεφθούν και νά τόν καμαρώσουν, ήταν κ' ό μακαριτής Όδισσεύς Σταυρινίδης, από τόν χωριό Έπισκοπή της Ρεθύμνης, παλαιός Κρητικός πολεμιστής.

Όταν, μετά την έπίσκεψη του στην πείριχα, ό Σταυρινίδης γύρισε στο χωριό του, τόν περιεργάζονταν οι συγχωριανοί του και τόν ρωτούσαν για τίς εντυπώσεις του. Τότε ό μακαριτής Σταυρινίδης, κοιτώντας τόν κεφάλι του, τούς άπάντησε :

—'Ιντα θέλετε νά σας πείνη ένα ναυάγιο ;

Ό πρίγκηφ είχε κατεβεί στην Κρήτη, φορώντας τη στολή τού Έλληнос άξιωματικού τού ναυτικού κ' ό χειραίος κατετιμός δέν μπόρεσε νά τόν χωνήψη αυτός...

Πρό ότων, σέ μία μικρή πόλε της Κρήτης, ζούσε ένας καλός νοσοκόμος, Σκουλεούδης όνομαζόμενος, ό οποίος είχε ένα γιό πού τόν άγαπούσε υπερβολικά.

Κάποτε όμοιος έηγε ν' άρρωστήση ό γιός του αυτός κ' έάλμασε νά τόν κούρηση ένας από τούς καλύτερους γιατρούς της πόλεως, τόν Άντωνίο Σάντα.

Ό γιατρός έβλεπε ότι μπόρεσε για νά σώση τόν άρρωστο, μά δέν τόν κατόρθωσε κ' ό γιός του Σκουλεούδη πέθανε.

Ό γέρο Σκουλεούδης λυτήηκε τόσο για τόν χαμό τού γιού του, ώστε δέν ήξερε πει τι έκανε. Έτύπωσε λοιπόν γυλιάρης καρδιά, τά οποία σκευάσθηκε στους δρόμους κ' έβάνω στα όποια Έγραφε : «Ό Θεός εινε άδίκος...». Και χιλιές—δύο άλλες κατηγορίες και βρισίξ κατά τού Σάντα.

Ό Σάντας σθεάστηκε τόν πόνο του χαρκαίνοντο πατέρα και δέν διαμαρτυρήηκε.

Πέρασε κάποιος καυρός κ' έβηνα άρρώστησε και πέθανε και τόν παιδι του γιατρού Σάντα. Άμέσως τότε ό Σκουλεούδης τύπωσε και κολοφόρησε ένα νέο λιβελλό κατά τού Άντωνίου Σάντα, με τη διαφορά ότι τώρα είχε δύο επεκκελιτά τή φράσι :

«Ό Θεός εινε δίκαιος!...»

Ό Άντωνιος Σάντας, πού ήταν ένας πολύ μορφωμένος άνθρωπος, όταν διάβασε τόν νέο λιβελλό του γέρου Σκουλεούδη, έτε φιλοσοφικώτατος :

—Περιέργως ανθρωπος αυτός ό γέρο Σκουλεούδης. Τώρα τó κατάνεθε ότι ό Θεός εινε δίκαιος!...

Όταν ό πρίγκηφ Γεώργιος, ως 'Υπατος Άρμιστής της Κρήτης, έβαιε, κατά τόν 1902, μά περσεία σ' όλο τόν νησι, πήγε και στα περίφημα Άνώγεια τού Μυλοσταμιού.

Έκει, μεταξύ τών άλλων, τόν προσοφώνησε κ' ένας λαϊκός ποιητής τού χωριού, ό Χ. Σουλτάτος, με την έξιξ εμμανηνάδας :

Τώρα τραθήηχες ή σκιά, κ' έλαγμεν ό ήλιος
κ' έπεσαν ή άστέρη, Σ' τ' Άνωγειαν μαδάρες.

Ένωούσε δέ φυσικά τη σκιά της τυραννίας και τόν ήλιο της έλευθερίας. Ό πρίγκηφ όμως, μη γνωρίζοντας τόν Κρητικό γλωσσικό ίδιονα, πήρε τόν εμαδάρες για... γαϊδάρες!

Κατωφάρμασε λοιπόν όποιο τού έξηγησαν τί συμβαίνει και γέλασε κ' ό ίδιος για τόν λάθος του.

Έκει πάλι στ' Άνώγεια, ένας γέροντας άγνωστής προσοφώνησε τόν πρίγκηφα μ' ένα άπιοσχεδίο τετραόσταχο :

Δενκοφορών σέ δέχεται, κ' μά κράεις Ζήτω ή Ένωσις,
ό γέρον Ψηλορείτης, κ' ό Ήγεμών της Κρήτης!...

—Ενχοστώ, τού έτε ό πρίγκηφ, άλλα δέν σου φαίνεται ότι άργει λίγο ή Ένωσις ;

—Εγώ πού έξησα τόσα χρόνια για νά ιδώ την σημερονη ήμερα, τόν άπάντησε ό γέροντας, θά περμείνω και την πραγματική Λευτεριά.

—Άηλαδή!... Αυτή δέν εινε έλευθερία; τόν ρώτησε ό πρίγκηφ.

—Αυτά εινε τ' άραβονόματα, τού έτε ό γέρο Κρητικός. Έμεις περμείνουμε τόν γάμο!...

